

give problemet et omfang, som ikke har noget som helst hold i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det var bemærkningen om den langtidsdømte Jønke, som fik mig til at markere. For hvad siger hr. Poul Nødgaard, når han er ude i forsamlingerne i sit eget bagland, når han skal forsvare, at en person, der har begået mord, i det hele taget kommer ud? For det kan godt være, at 10 år er for kort til hr. Poul Nødgaards bagland, men efter at den straf er udstået, som Jønke er blevet idømt, så kommer han altså ud, uanset om offerets familie er glade for det eller ej.

Så længe vi fastholder, at vi har et straffesystem, som ikke indebærer livslang indespærring, medmindre man er psykopat, og ikke indebærer dødsstraf, så kommer forbryderne ud, når straffen er udstået. Den realitet, den sandhed skal man jo også sige til befolkningen. Vi spærre ikke folk inde i hundehullet på livstid, og vi henretter dem ikke. Så på et eller andet tidspunkt kommer de ud.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu er det ikke til at huske alt, hvad man oplever i sit liv, men hvis ikke jeg husker meget forkert i relation til personen Jønke, så var situationen jo den, at Jønke utrolig mange gange havde orlov fra fængslerne, hvor han kunne gå rundt og holde de mest følelseladede foredrag på skoler og i institutioner og lign. Jeg tror ikke, jeg husker helt forkert, hvis det foregik sådan, og der var i hvert fald mange i befolkningen, der syntes, det var ganske forfærdeligt, at Jønke kunne møde op på en eller anden skole og udgyde alt, hvad han havde oplevet i sit liv.

Med hensyn til de procenter, som fru Dorte Bennedsen opgiver, så skal jeg ikke gå til angreb på dem. Jeg kender ikke procenterne helt til hudløshed. Men jeg vil sige én ting: Selv om de 95 pct. måske overholder de ting, de skal, når de er på udgang, så vil jeg godt spørge fru Dorte Bennedsen, om ikke hun synes, at det kan være hårdt for pårørende, at folk frigives rimelig hurtigt efter, at de er sat ind, hvis de har fået en forholdsvis lang fængselsstraf? Hvis nu man prøvede at forestille sig, at fru Dorte Bennedsen var i den situation, at det var hende eller hendes pårørende, der havde været udsat for en meget grov ting, ville fru Dorte Bennedsen så synes, at det var særlig godt, at man rimelig hurtigt efter

igen så den pågældende voldsmand? Jeg tror det næppe. Men jeg tror, man skal prøve det på sin egen krop, før man vil se realiteterne i øjnene.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Her har vi jo problemet én gang til illustreret på en lidt anden manér, nemlig hvad er det for et grundlag, vi diskuterer retspolitik på. For når hr. Nødgaard står her og siger, at selv med en lang og hård straf og grov kriminalitet så kommer man meget hurtigt ud på udgang, så er det jo igen, enten fordi hr. Poul Nødgaard ikke kender regelsættet, eller også fordi han taler direkte mod bedre vidende. Man komme jo ikke meget hurtigt ud. Der er nogle ganske bestemte regler for, hvornår man kan begynde dette her. Det er ikke rimeligt at stå og give befolkningen indtryk af, at man får 8 år, og så får man lov at komme ud efter 1½ år. Det er jo ikke sandt.

Og igen, vi kan være uenige om forskellige tiltag, men lad os dog prøve at forholde os til de samme faktiske kendsgerninger.

Sonja Albrink (CD):

Som forslagsstillerne selv gør opmærksom på, og som også justitsministeren nævnte i sin tale, er det jo et forslag, som vi har set før. Dog har det tidligere været en del af en række initiativer til en mere effektiv afsoning, og det er oven i købet forslag, som CD har været medforlagsstiller til.

Derfor er vi i CD også enige i intentionerne bag forslaget, nemlig en opstramning af reglerne for udgang. Vi synes godt nok, at tingene måske er blevet en anelse firkantede, når man lægger op til, at hovedreglen skal være, at groft kriminelle skal afsone fængselsstraffe inden for fængslets mure uden mulighed for udgang. Det lyder altså umiddelbart en anelse for ensidigt. Forbrydere er jo forskellige, skal vi huske på, og vi må altså ikke glemme, at de en dag skal tilbage til det virkelige liv.

Men vi er helt enige i, at der er behov for en opstramning. Målet må jo være, at der gives udgang til dem, som rent faktisk opfører sig ordentligt, hvorimod de, som misbruger mulighederne, skal nægtes udgang.

Trods justitsministerens forsikring om, at der i hver enkelt sag foretages en nøje vurdering af formålet med udgangen, misbrugsrisikoen, hensyn til retsfølelsen og den kriminelles ofre, så føler vi os ikke helt beroliget. Gang på gang har